

Hvorfor Moses har horn.

104727

Av Vidkun Quisling.

I Dagbladet 12. ds. spør en innsender (KNUT) om noen kan løse for ham et problem, som lenge har plaget ham sterkt, nemlig hvorfor Michelangelo's Moses har horn.

Spørsmålet kan høres komisk ut. Men et virkelig genialt kunstverk er vel i grunnen aldri komisk. Og det spørsmålet her, er uten tvil også langt dypere og i virkeligheten langt mer gåtefullt enn både Mona Lisas smil, og hvorfor Laocoen i den berømte gruppo, ikke skriker.

Svaret er imidlertid kort og godt at Moses har horn av samme grunn som djevlen, det annet og mere kjente eksempel som tanken i denne forbindelse uvilkarlig faller på. Ikke så å forstå at Michelangelo har villet stemple jødernes religionsstifter som noe av en demonisk bedrager. Nei, langt fra. Men saken forholder sig på følgende måte:

Religionens og gudsdyrkelsen har, i alle fall hos alle høiere folkeslag, i en viss utviklingsperiode vært knyttet til solen og dens gang. Fordi menneskeslekten i sin barndom stod i den mest intime åndelige kontakt med naturen, og fordi solen følte som det livgivende prinsipp og var det mest betagende naturfenomen.

I den forbindelse kom de "innviende" til å feste sig ved "dyrekretsen", det belte på himlen innen hvilket solen, månen og plantene, de viktigste himmeltegn, alltid holder sig. Dette belte kalles som bekjent dyrekretsen, fordi det består av tolv stjernebilleder, hvorav de fleste - av korrellelige grunner - har navn etter dyr.

I løpet av årets tolv måneder beveger altså solen sig gjennom disse tolv stjernebilleder, står til de forskjellige årets tider i de forskjellige "tegn". De av solens stillinger som man da særlig merket sig, var naturlig de to jævndøgn (vårjevndøgn, høstjevndøgn) og de to solhverv (vintersolhverv, sommersolhverv). Etterat solen i skrekkingydende grad minkot i kraft utover høsten og vinteren (man kunde jo aldri vite om den ikke døde for alvor og hele livet med den), fødtes den likesom påny ved vintersolhverv (jul), nådde strålende og sikker styrke om våren (påskan) ~~den~~ ga hele naturen liv, for så å kulminere ut på sommeren, igjen å synke og svekkes. Så fødtes den påny i det samme kretsløp, som menneskenes håpet, vilde være evig, men som de stadig fryktet vilde slutte brått.

På det viset var naturlig at man kom til å tillegge særlig betydning det stjernebilledet som solen stod i om våren. Dette stjernebilledet blev likesom overstrømmet av solens ungdommelige livskraftige velsignelse, som samtidig var en velsignelse for menneskene. Et ~~stjerne~~ billedet på gudsomens utkårne representant, på forløsning og frelse. Sameget mer som det blev skikk å holde store religiøse vårfester, offerfester, hvor man symbolsk rekapitulerte solens årlige gang som et uttrykk for kampen mellem det gode og det onde verdensprinsipp, mellem liv og død, lys og mørke.

På bakgrunn av det fenomen som kalles precession, og som ikke behøver nærmere forklarer her, står ikke solen til samme tid på årets igjen på samme sted i dyrekretsen. Punktet flytter sig

3.

langsomt. I løpet av 26 000 år flytter det sig rundt hele dyrekretsen, det vil si ca. 2 166 år på hvert stjernebillede. Således stod solen fra omkring omtrent 4 500 til 2 400 år før Kristus ved vårjevndøgn i stjernebilledet tyren. Fra 2 400 til et par hundre år før Kristus i vedderens (lamnets) konstellasjon. Deretter i fiskens, for nu å gå over i vannmannens konstellasjon.

Ut fra disse astronomiske - religiøse betraktninger blev de forskjellige tiders religiøse symboler fortrinsvis koblet sammen med og behersket av vedkommende vår-stjernebilleders særlige kjennemerker. ~~Her~~ Naturlig gjør også overlevering fra tidligere perioder sig gjeldende.

Således blev vedderen (lamnet) ikke bare brukt som profetisk billede på Kristus (profeten Ezechiel levde "under vedderen" i det sjette århundre før Kristus). Men også ellers bruktes vedderen i sin tid vidt og bredt i de mangfoldigste former som religiøst symbol og som tilsvarende offerdyr.

^{her} Kanskje ennu mer ~~det~~ foregående stjernebillede, tyren, gir grunnlaget for en rekke av slike religiøse symboler.

Derav kommer de gamle egypternes dyrkning av oxen Apis, og hinduernes av Koch, den berømte gullkalven, o.s.v.

Men disse dyresymbolene blev også overført til menneskelige legendariske skikkelser som utstyrtes med himmeldyrets karakteristiske kjennemerke f.eks. horn. En av de mest berømte er Bacchus, og hans nordiske sidestykke Tor, som endog har fått sitt navn etter tyren. Men de har hatt

4.

star "skrevet i stjernene", likesom vi forøvrig
der også finner hans motstandere, Midgardsormen
og Fenrisulven.

Det her anførte er forklaringen på
"de ~~to~~ ^{horn} som kjennemerket gudene i Babylon",
hvilket den ærede innsender omtaler efter Alex-
ander Bugges verdenshistorie. Men denne ~~forklaring~~
måtte, når en ikke kjenner den virkelige bak-
grunn, selvfølgelig ta sig ut som et svar: "Gud-
dag, mann, økseskaft", på spørsmålet om hvorfor
Moses har horn. I virkeligheten kommer det alt-
så løsningen meget nær, uten dog å treffe det
riktige punkt.

Hvad nu Moses angår så antas han å
ha levet omkring 1 500 år før Kristus, altså i
vedderens tidsalder. Han og hans bror Aaron var
presteopdradd og således innviet i de egyptiske
mysterier, hvad enten disse knyttet sig til
tyren (Osiris og Apis) eller til vedderen (Am-
mon = Vedderen). Man behøver bare med kjenskap
til disse ting å lese gjennom 2. mosebok for
å bli overbevist om det. Det hemmelige tegn på
Jehova, jødernes stammegud, var en flammekranset
solskive. Tabernaklet med den syv-armede lyse-
stake o.s.v., var preget av astronomiske ("uni-
versistiske") symboler. Det samme var også yp-
persteprestens embedsdrakt. I 2. mosebok 27, 2 og
29, 12 fortelles endog direkte om "alterets horn".
Gud befaler Moses å pryde høialterets fire hjørner
med horn (veddørhorn) belagt med messing.

Er det under disse omstendigheter
underlig at også Moses' s egen skikkelse, Guds
mann, i tradisjonen er blitt utstyrt med symbolske

horn
"Hornet av jorden"
på
for å forstå alle
sine tegn
slike "Guds
Babylon"
oplysnings
skier
og komes på

5.

himmelhorn, og at Michelangelo visste om/tidligere
 vel almindelig kjente kjensgjerning?
 denno

Nærmere bestemt dreier det sig her
 om bukkehorn (vedderhorn) i samhuve med tideperi-
 oden.

Hornene til Michelangelos Moses er
 som bekjent korte, kraftige, koniske, og bare sti-
 liserte. Det er klart at estetiske hensyn forböå
 å utstyre Moses som den rene slag-vær.

Hvad endelig djevlskikkelserne
 angår, så har de tydelig nok sine kjente attri-
 buter: Horn, hale, hårdekk, og hov, fra de
 samme kilder. En også navnet på vår hjemlige
 fenden (fan) skriver sig derfra, nemlig ved lyd-
 veksling (p til f) fra den store Fan, en av
 Bacchus's krigere, skal jeg ikke uttale mig om.
 Men at man ved kristendommens fremtrengen efter-
 hånden laget mange fordums gudeskikkelser om til
 inkarnasjoner av det onde, til djevlar, er en
 like forklarlig omstilling som den merkelig inn-
 grodde avsky vi nordmenn efterhanden erhvervet
 mot hestekjøtt, våre hedenske forfodres religiöse
 offermaltid.

Idet jeg håper at ovennevnte bemer-
 ninger kan bidra noe til å klare for den ærede
 innsender det spørsmålet han har reist, må jeg
 samtidig bestemt reservere mig mot å bli misfor-
 stått derhen at jeg oppfatter all religion bunden-
 de i magisk eller symbolsk sol- og stjernedykel-
 se. Enhver som er trengt inn i denne materie, vil
 imidlertid måtte hevde at de gamle astronomiske
 mysteriereligioner, var egen nordiske innbefattet,
 og derved omdannet til det

6.

eller rettere sagt oppløsning i denne, det er uten tvil noe av det mørkelige i menneskeåndens utviklingshistorie. Og utviklingen fortsetter. Etter at menneskene nå en fremherskende materialismes tidsalder har østet i muldet, som blinde muldvarper, begynner de igjen langsomt å løfte sitt hode mot stjernehimlens talløse verdener, hvorav utallige også sikkert er bebodd. Et utvidet fysisk verdensbillede er under dannelse. Det vil i sin tur ha tilfølge også et utvidet åndelig verdensbillede, et anthropo-kosnisk eller univertalistisk verdensbillede. Når dette verdensbilledet er trent igjennom, vil såkalte vitenskapsmenn ikke lenger våge å by engang skolebarna noe så fantastisk naivt som å fortelle at de gamle egyptere trodde på og tilba en almindelig gud. Men først de vil vi kanskje også tilbunds forstå hvorfor Moses har horn..

Den erede innsender har rørt ved et spørsmål som ligger nær røttene av de syv verdensgåtene.

Vidkun Quisling.

med røde penn / 1/10/1943